

Rundtomkring honom i kaptanens kajuta lågo på bord, på soffan, på bara golfvet hans kamrater och slumrade. Den förlamande mattighet, som följt på gårdagens strid, den i dryckenskap tillbragta natten hade fångslat deras lemmar med väldiga band. Loango skred försigtigt förbi sina kamrater och uppgick på däck.

Stormen hade fullkomligt lagt sig; blott en lätt, men jemnt blåsande sydost krusade de glänsande vågorna. Negern lade sina armar på skeppets bröstvärn, böjde sig och skådade grubblande ned i vågorna. En stund stod han sålunda orörlig; derpå uppreste han sig, vände sig om och lät sina blickar sväfva öfver skeppet. En sorglig bild mötte hans ögon, och han suckade. Beröfvadt masterna och dess starka och prydliga tågverk, var det dagen förut ännu så ståtliga skeppet nu ingenting mer än ett eländigt vrak. Full af bekymmer skakade Loango sitt hufvud, och förgäfves sökte han efter en stråle af hopp. Ingenstädes visade sig någon utväg ur hans bekymmersamma läge. Hvarken han sjelf eller någon af hans landsmän hade den ringaste kännedom om ett skepps styrande. Loango förstod endast så mycket att han insåg, att skeppet mer och mer aflägsnade sig från Afrikas kuster, att det icke stod i hans makt att gifva det en annan riktning och att han med alla sina kamrater ofelbart skulle omkomma på hafvet, om icke händelsen förde fartyget till någon räddande strand. Alla hans kamrater trodde, att det bar af raka vägen hem, och Loango höll det för grymt att